

Francesc Serés, la força de l'observació

Ha publicat el recull de relats 'La força de la gravetat' i estrena pàgina personal a la xarxa

Explica Francesc Serés (Saidí, Baix Cinca, 1972) que, en els disset relats que conformen 'La força de la gravetat' ([Quaderns Crema](#)), ha fet un intent de narrar l'adversitat. 'Els temes a què m'encaro no em poden ser aliens ni com a persona ni com a escriptor'. Serés també acaba de publicar a la xarxa la seva [pàgina personal](#), tota plena d'imatges suggerents, en què anuncia que ara escriu 'La matèria primera' i 'Trellall de camp'.

Quedem amb Francesc Serés en un bar del barri del Raval de Barcelona. Confessa que no hi va mai, als bars. Sorpren. De la varietat de situacions dels seus contes, alguna bé podria passar dins un bar.

Serés relata històries aparentment anodines, però n'extreu una intensitat ètica difícil d'aconseguir: de com un pescador de la Costa Brava s'ha reconvertit, inevitablement, en botiguer de records per a 'enllaminar els turistes', i ha fet de la casa a primera línia de mar una botiga de 'souvenirs'; d'allò que pensen i sofreixen criatures que practiquen el ciclisme i de com els pares les forcen a guanyar; dels transportistes de Mercabarna i la seva relació, i final tràgic, amb un captaire boig que sempre troben al costat de la carretera; d'un treballador del port de Barcelona i de com s'escarrassa per evitar que la quitxalla afamada de Can Tunis acabi aixafada entre els toros i les piles del moll; d'una remeiera del Delta de l'Ebre que guareix els mals d'altri, però restant-ne amb una nafra pr mal guarit (metàfora de la situació del Delta); de la inspecció d'uns funcionaris de la Generalitat a un lloc cremat i de com uns fets inesperats, però previsibles, els fa entendre la dificultat de viure a muntanya i la devastació del foc...

Serés es documenta molt per a cada història. Si no les ha viscudes de ben a prop per qüestions biogràfiques, s'hi ha acostat parlant amb la gent, escoltant-la sobretot. Diu: 'Les persones que surten són gairebé totes reals. Són fets viscuts. Jo sóc tafaer de mena. Ara, cal capacitat d'observació per a extreure de la realitat tot el suc que té. Has de tenir voluntat de fixar-te en la gent'. I tot seguit deixa anar: 'Mira aquell home que menja sol. Té un entrepà de pernil a les mans. En treu el greix, no li agrada. Com que no el mira ningú... Segurament que si mengés amb algú a la mateixa taula, no ho faria...' Serés reconeix que 'd'allò que no he viscut, no en puc escriure. Sempre porto una llibreta a sobre. Però que consti que, a mi, els fets autobiogràfics no m'interessen, jo no sóc important'.

Segons l'autor, els relats de 'La força de la gravetat' tenen tres referents: el país entès en sentit ample (encara que se circumscriu a Catalunya); la unitat temporal (els relats se situen entre el 1972 i el 2003); i la voluntat de tirar endavant de la gent d'aquest país. Un altre interès de Serés era que els relats semblessin gairebé faules, estructurats segons la forma canònica d'introducció, desenvolupament i desenllaç. Però el principi dels relats sobta. No dona pistes ni de les situacions ni dels personatges. Explica que 'els personatges són molt despullats', no li agrada d'adjectivar ni de donar mastegada tota l'escena, i procura que 'la mateixa acció argumental vagi vestint els personatges'.

Un aspecte fonamental de l'escriptura de Serés és l'ús del vocabulari. És riquíssim, variat, i sense concessions. Segons ell, és una qüestió de registre no una qüestió dialectal: 'No entenc la reducció del vocabulari. És absurd. Les paraules haurien de ser a l'abast de tothom'. Hi ha escriptors que renuncien a un cert vocabulari, perquè es pensen que una part dels lectors no l'entendrà. Però Serés no ho veu així: 'Necessito aquestes paraules per als meus relats i les uso amb tota la naturalitat del món. No he de fer renúncies, encara que hi hagi gent que ho faci, que també em sembla bé'.

Francesc Serés ha publicat 'Els ventres de la terra' (2000), 'L'arbre sense tronc' (2001) i 'Una llengua de plom' (2002), trilogia aplegada en el volum 'De fems i de marbres' (2003), tots publicats a Quaderns Crema.

13 març 2006

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)